27. ožujka ove godine, bez prevelike pozornosti javnosti, svečano su otvorili školu gospoda: prof. dr. sc. Nikola Skledar, dekan, mr. sc. Vinko Morović, predsjednik Upravnog vijeća Škole i Željko Turk, dipl oec., gradonačelnik grada Zaprešića i član Sabora RH koji je i simbolički otvorio Školu presijecanjem vrpce.

To je finale. Što je s početkom cijele priče?

Dogradnja Škole odvijala se, za mene, pod vrlo čudnim okolostima. Naime, ja, Guste Santini, kao član Upravnog vijeća Škole imenovan 2. siječnja 2008. godine niti jednom nisam pozvan na njegove sjednice, kao predstavnik suosnivača, Rifin-a, pa, prema tome,nisam informiran, konzultiran, Rifin nije dao ili, razumljivo, mogao dati bilo kakvu suglasnost glede dogradnje Škole. (Napomena: dekan prof. dr. sc Nikola Skledar, prodekan dr. sc. Milan Jurina i predsjednik Upravnog vijeća mr. sc. Vinko Morović osporavaju moje članstvo u Upravnom vijeću Škole o čemu su me izvjestili 13. svibnja 2008. godine. Nije jasna pravna utemeljenost, nadležnost, njihove Izjave.) Što više, 1. veljače 2008. godine upućen je dopis Upravnom vijeću i gradonačelniku grada Zaprešića s molbom da se raspravi: „Politika Škole u uvjetima krize".

Možda ćete reći pa i nije bilo potrebno konzultiati Rifin jer isti nije izdvojio sredstva za dogradnju Škole već je to učinio grad Zaprešić. Međutim, stvari su malo drugačije. Škola je neprofitna institucija i osnivači odgovaraju za rad Škole, pa je, prema tome, potrebno da osnivači svojim odlukama potvrde prijedlog dekana Škole, izravno svojom Odlukom i neizravno putem predstavnika u Upravnom vijeću Škole. Gospođa Danica Jaman iz meni nepoznatih razloga nije kao tajnik grada Zaprešića i Upravnog vijeća Škole inzistirala na zakonom propisanoj proceduri. Prijedlog, temeljem kojeg su izdvojena sredstva iz proračuna grada Zaprešća, nisam vidio pa ne mogu suditi da li je u ekonomskom, a posebno društvenom, pogledu opravdana dogradnja Škole. Svekoliko stanje hrvatskog društva ne sugerira pozitivan odgovor, kao što sam to izrijekom naveo u svome pismu od 1. veljače 2008. godine.

Iz iznijetog slijedi da je gospodin gradonačelnik morao prethodno sa suosnivačem, Rifin-om, dogovoriti namjeravanu dogradnju i takav dogovor prezentirati članovima Gradskog vijeća grada Zaprešića. Temeljem Studije o potrebi dogradnje škole i dogovora osnivača članovi Gradskog vijeća grada Zaprešića su mogli prihvatiti/odbaciti Prijedlog. Ista je procedura potrebna i kod tvrtke Rifin. Samo suglasnost suosnivača bi omogućila dogradnju Škole, bez obzira tko je osigurao sredstva. Valja istaknuti da je položaj osnivača neprofitne institucije bitno različit u odnosu na osnivače profitnih institucija. Nadalje, danas se niti jedna investicija ne financira bez prethodnih analiza. To djelatnici Škole znaju. U Školi imamo, kao što je poznato, posebni specijalistički studij: „Projektni menadžment" na kojem studente učimo kako i zašto je potrebno učiniti analizu bilo kojeg investicijskog zahvata odnosno poslovne kombinacije.

Nadalje, nije mi poznato zbog čega se je odustalo od izgradnje Sveučilišnog centra /kampusa/ kod Novih dvora kao što je koalicija, koja je danas na vlasti, obećavala 2005. godine. Ovako dogradnjom Škole, po mome mišljenju na nezakonit način, iznevjereni su birači, a Škola će u budućnosti imati znatna ograničenja u svme razvoju.

Jednako tako nije mi poznato da li postoje sve potrebne dozvole i kako su se iste mogle dobiti bez angažmana i prethodne suglasnosti osnivača, dakle, grada Zaprešića i tvrtke Rifin. Koliko je cijena investicije i kako je zatvorena financijska konstrukcija iste za mene je nepoznanica.

Pitanja mnogo odgovora nedopustivo malo.

Na kraju želim dati osobni komentar. Škola je, od ideje do realizacije, imala visoke ciljeve koje najbolje određuje cilj po kojem je Škola trebala postati vodeća u Hrvatskoj. Znanstveno-istraživački rad tek je napor pojedinaca, koji su u manjini, a ne rezultat strategijskog promišljanja dekana i Upravnog vijeća Škole. Na žalost nije mi bilo omogućeno da se aktivnije uključim u rad Škole što će u nastavku serijala biti dokumentirano. Da je tome tako najbolje se vidi po tome što djelatnici Škole stoje po strani u traženju riješenja iz postojeće gospodarske krize. Vodeća poslovna škola si to nesmije dozvoliti.